Dosarul nr.2-25860/25
2-25178795-12-2-24122025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

18 mai 2026 mun.Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanța de judecată în componența:
Preşedinte de şedinţă, judecător Lorina Ciubotaru
Grefier Daniela Ciuntu

Cu participarea:
reprezentantului reclamantului Vasile Lesnic, avocatul Bîtcă Alexandru în baza mandatului nr.0889571 din 27 martie 2025
reprezentantului Direcției de Poliție mun.Chișinău al IGP și Inspectoratul General al Poliției, Anastasia Cepoi în baza procurilor nr.34/20-1020 din 20 ianuarie 2026 și nr.34/2-39 din 02 ianuarie 2026
reprezentantului Ministerului Justiției – Teodor Stelea în baza procurii nr.76 din 06 noiembrie 2025

examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lesnic Vasile împotriva Direcției de Poliție mun.Chișinău al IGP și Inspectoratului General al Poliției, intervenient accesoriu Ministerul Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la un proces echitabil, de a nu fi tras eronat la răspundere contravențională și lezarea dreptului la prezumția nevinovăției, repararea solidară a prejudiciului material și moral, compensarea cheltuielilor de judecată

c o n s t a t ă:

ÎN FAPT:

Poziția reclamantului

1. La 23 decembrie 2025 Lesnic Vasile a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției de Poliție mun.Chișinău al IGP și Inspectoratului General al Poliției, intervenient accesoriu Ministerul Justiției, prin care a solicitat: - constatarea încălcării dreptului său la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție prin atragerea neîntemeiată la răspundere contravențională; - încasarea solidară din contul pârâților în beneficiul său a sumei de 45.000 de lei cu titlu de prejudiciu material și a sumei de 144.900 de lei cu titlu de prejudiciu moral; - compensarea cheltuielilor de judecată, constituite din taxa de timbru în mărime de 200 de lei și cheltuielile pentru asistența juridică acordată în prezenta cauză, în cuantum de 20.000 de lei.
2. În motivarea acțiunii, reclamantul Lesnic Vasile a invocat că, în perioada anilor 2019–2020, agenții constatatori ai Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău au pornit în privința sa nouă procese contravenționale în temeiul art. 357 alin. (1) din Codul contravențional și i-au aplicat amenzi cuprinse între 450 și 900 de lei.
3. Menționează că procedurile contravenționale au fost pornite în baza proceselor-verbale nr. MAI04718333 din 29 august 2019, nr. MAI04881990 din 28 august 2019, nr. MAI04881521

și nr. MAI04881524 din 30 august 2019, nr. MAI04881563 din 6 septembrie 2019, nr. MAI04881572 din 13 septembrie 2019, nr. MAI04881761 din 26 septembrie 2019, nr. MAI04846550 din 9 octombrie 2019 și nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020.

4. Nefiind de acord cu procesele-verbale și deciziile de sancționare le-a contestat în instanța de judecată. Ca urma examinării contestațiilor, acestea au fost admise, iar procesele-verbale și deciziile de sancționare au fost anulate și procesele contravenționale au fost încetate pentru lipsa faptei contravenției. Hotărârile primei instanțe au devenit definitive, fiind, după caz, menținute de Curtea de Apel Chișinău.

5. Cu privire la acest aspect, reclamantul susține că anularea actelor de sancționare și încetarea proceselor contravenționale constituie acte de reabilitare și confirmă caracterul neîntemeiat al atragerii sale la răspundere contravențională. În opinia sa, prin pornirea procedurilor contravenționale și aplicarea sancțiunilor ulterior anulate i-au fost încălcate dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție, garantate de art. 21 din Constituția Republicii Moldova și de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

6. Totodată, reclamantul a invocat că cele nouă proceduri contravenționale nu au reprezentat incidente izolate, ci episoade ale unei conduite sistematice și continue din partea agentului constatator. În susținerea acestei poziții, a relevat că toate procesele contravenționale au fost pornite în temeiul aceleiași norme, într-o perioadă relativ scurtă, pentru fapte pretins săvârșite la aceeași adresă și de către același agent constatator, fiind ulterior anulate de instanțele judecătorești.

7. Referitor la termenul de prescripție, reclamantul a susținut că cele nouă proceduri formează o succesiune de acțiuni similare și continue, motiv pentru care termenul de prescripție urma să fie calculat de la data soluționării definitive a ultimului proces contravențional, dar nu separat de la data întocmirii fiecărui proces-verbal. A menționat că ultima decizie irevocabilă a fost pronunțată de Curtea de Apel Chișinău la 14 martie 2023 și, prin urmare, acțiunea în repararea prejudiciului a fost introdusă în interiorul termenului legal de trei ani.

8. Sub aspectul cadrului juridic aplicabil, reclamantul a făcut trimitere la prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. A susținut că dispozițiile acestei legi sunt aplicabile și proceselor contravenționale, având în vedere că, în sensul autonom al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, anumite proceduri contravenționale sunt asimilate unei acuzații în materie penală. Reclamantul a mai invocat că anularea proceselor-verbale și a deciziilor de sancționare îi acordă dreptul de a solicita repararea prejudiciului material și moral. Faptul că nu a solicitat despăgubiri sau compensarea cheltuielilor în cadrul proceselor contravenționale nu îl împiedică, în opinia sa, să formuleze ulterior o acțiune distinctă în repararea prejudiciului.

9. În ceea ce privește prejudiciul material, reclamantul a menționat că, pentru contestarea celor nouă procese-verbale și a deciziilor de sancționare, a beneficiat de asistență juridică calificată și a achitat avocatului câte 5.000 de lei pentru fiecare cauză, în total suma de 45.000 de lei. A susținut că aceste cheltuieli au fost reale, necesare și rezonabile, fiind confirmate prin bonurile de plată, mandatele avocatului și rapoartele privind serviciile juridice prestate.

10. Cu privire la prejudiciul moral, reclamantul a invocat că pornirea repetată a proceselor contravenționale, aplicarea sancțiunilor, necesitatea contestării acestora și durata procedurilor judiciare i-au provocat incertitudine, frustrare, stres, suferințe psihice, oboseală, griji, descurajare și afectarea stării sale sufletești. A menționat că a fost nevoit să întreprindă demersuri judiciare

pentru a demonstra caracterul neîntemeiat al actelor întocmite de agentul constatator și pentru a obține restabilirea drepturilor sale.

11. Cu privire la acest aspect, reclamantul a susținut că simpla constatare a caracterului ilicit al acțiunilor autorităților nu reprezintă o satisfacție echitabilă suficientă, fiind necesară acordarea unei compensații bănești cu efect compensatoriu. Reclamantul a estimat prejudiciul moral la suma de 144.900 de lei, calculată prin raportare la salariul mediu lunar pe economie prognozat pentru anul 2025, în cuantum de 16.100 de lei, pentru fiecare dintre cele nouă procese contravenționale.

12. În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile art. 3, 5, 7, 11 și 13 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, art. 2036–2038 din Codul civil, art. 384 din Codul contravențional, art. 4 și 21 din Constituția Republicii Moldova, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Poziția pârâților

13. La 21 și 26 ianuarie 2026 Inspectoratul General al Poliției și Direcția de poliție a mun. Chișinău prin intermediul reprezentantului împuternicit Anastasia Cepoi au depus referințe asupra cererii de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată. Totodată, au invocat excepția tardivității, susținând că o parte din pretențiile reclamantului au fost formulate după expirarea termenului legal de prescripție.

14. Potrivit art. 5 din Legea nr. 1545/1998, cauzele privind repararea prejudiciului material și moral se examinează potrivit normelor Codului de procedură civilă, iar statul este reprezentat în instanță de Ministerul Justiției. De asemenea, a invocat că cererea privind repararea prejudiciului se introduce în termen de 3 ani de la apariția dreptului la repararea prejudiciului.

15. Invocă prevederile art. 2036 Cod civil, arătând că prejudiciul moral este reparabil numai în cazurile prevăzute de lege și doar în condițiile stabilite de aceasta. Mai invocă și prevederile art. 2038 Cod civil, susținând că acțiunea în repararea prejudiciului este supusă termenului general de prescripție de 3 ani, care începe să curgă din momentul în care persoana vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască existența prejudiciului și persoana obligată să îl repare.

16. Menționează că toate cele nouă procese-verbale cu privire la contravenție întocmite în privința reclamantului au fost contestate separat, iar prin hotărâri definitive instanțele de judecată au dispus încetarea proceselor contravenționale, după cum urmează:

- procesul-verbal nr. MAI04718293 din 09 august 2019 – hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 11 august 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2021;
- procesul-verbal nr. MAI04881990 din 28 august 2019 – hotărârea din 27 iulie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2021;
- procesul-verbal nr. MAI04881521 din 30 august 2019 – hotărârea din 21 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2021;
- procesul-verbal nr. MAI04881524 din 30 august 2019 – hotărârea din 21 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2021;
- procesul-verbal nr. MAI04881563 din 06 septembrie 2019 – hotărârea din 30 octombrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2021;
- procesul-verbal nr. MAI04881572 din 13 septembrie 2019 – hotărârea din 24 martie 2020, rămasă irevocabilă;
- procesul-verbal nr. MAI04881761 din 26 septembrie 2019 – hotărârea din 19 noiembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2021;

- procesul-verbal nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020 – hotărârea din 04 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2022;
- procesul-verbal nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019 – hotărârea din 04 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2023.

17. Susține că pretențiile întemeiate pe aceste procese-verbale sunt formulate peste termenul legal de prescripție de 3 ani și, prin urmare, sunt inadmisibile sub aspectul respectării termenului de adresare în instanță.

18. Apreciază critic argumentul reclamantului potrivit căruia toate cele nouă procese-verbale ar constitui o singură faptă, arătând că acestea reprezintă acte distincte, fiecare având număr și serie proprie. Instanțele de judecată nu au examinat aceste procese-verbale cumulativ, ci separat, fiecare contravenție fiind soluționată individual.

19. De asemenea invocă prevederile art. 186[1] alin. (1)-(3) CPC, arătând că cererile depuse după expirarea termenului de prescripție extinctivă pot fi examinate în fond doar după soluționarea excepției tardivității, iar dacă aceasta este admisă, acțiunea urmează a fi respinsă ca tardivă.

20. Face trimitere la prevederile art. 391, 394 și 395 Cod civil, susținând că termenul general de prescripție este de 3 ani, că acțiunea se respinge dacă partea interesată invocă prescripția, iar cursul termenului începe din momentul nașterii dreptului la acțiune.

21. Consideră că termenul de prescripție în prezenta cauză urmează a fi calculat de la data pronunțării deciziilor Curții de Apel, prin care hotărârile privind încetarea proceselor contravenționale au rămas definitive și irevocabile, iar reclamantul nu a introdus acțiunea în interiorul termenului de 3 ani, sesizând instanța abia la 23 decembrie 2025, motiv pentru care a solicitat admiterea excepției tardivității.

22. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale a Republicii Moldova, potrivit căreia accesul liber la justiție nu are caracter absolut și poate fi supus unor limitări procedurale rezonabile și proporționale. La fel, face trimitere la jurisprudența CEDO (*Dacia SRL c. Moldova*, *Ipteh SA și alții c. Moldova*), arătând că instituția prescripției urmărește protejarea principiului securității raporturilor juridice.

23. Apreciază că admiterea unei acțiuni formulate peste termenul de prescripție ar contraveni principiului securității juridice, motiv pentru care excepția tardivității urmează a fi admisă.

24. În subsidiar, pe fondul cauzei, menționează că procesul contravențional se desfășoară potrivit principiilor dreptului contravențional și procesual și conform art. 30 alin. (11) lit. c) Cod contravențional, persoana în privința căreia procesul contravențional a încetat se consideră că nu a fost supusă răspunderii contravenționale.

25. Remarcă că reclamantul în mod eronat afirmă că a fost tras la răspundere contravențională, deoarece toate procesele contravenționale au fost încetate de instanțele de judecată, iar conform art. 384 alin. (2) lit. u) Cod contravențional, dreptul la despăgubiri există doar dacă printr-o hotărâre definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor autorității competente.

26. Susține că în speță nu există nicio hotărâre judecătorească definitivă prin care să fi fost constatat caracterul ilicit al acțiunilor agenților constatatori la întocmirea proceselor-verbale, iar întocmirea procesului-verbal și pornirea procesului contravențional constituie acte procedurale legale și nu reprezintă, prin ele însele, acțiuni ilicite.

27. Notează că agentul constatator este obligat să întreprindă măsurile prevăzute de Codul contravențional atunci când constată o faptă susceptibilă de calificare contravențională, motiv

pentru care exercitarea atribuțiilor sale nu poate constitui temei pentru angajarea răspunderii statului.

28. Mai indică prevederile Legii nr. 1545/1998, susținând că aceasta stabilește expres cazurile în care statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin acțiuni ilicite ale organelor competente, dispozițiile art. 3, art. 6 și art. 13 din această Lege reglementează limitativ situațiile în care apare dreptul la repararea prejudiciului, iar cazul reclamantului nu se încadrează în aceste ipoteze, nefiind întrunită nici o condiție, astfel încât nu există temei pentru repararea prejudiciului material sau moral.

29. Invocă și prevederile art. 2036 și art. 2037 Cod civil, arătând că prejudiciul moral este reparabil doar în cazul atingerii drepturilor personale nepatrimoniale și că întinderea despăgubirilor se stabilește în funcție de gravitatea prejudiciului. Drepturile personale nepatrimoniale sunt drepturi fără conținut economic, precum dreptul la viață, sănătate, libertate, onoare, reputație, nume sau domiciliu.

30. Reține că reclamantul nu a prezentat probe pertinente și concludente privind existența unor suferințe psihice sau fizice ori a unui prejudiciu moral efectiv, însă obligația de a dovedi existența prejudiciului moral și a raportului de cauzalitate revine acestuia.

31. Suplimentar, indică că reclamantul nu a prezentat înscrisuri medicale sau alte probe obiective care să demonstreze existența unui prejudiciu moral ori legătura de cauzalitate dintre acțiunile pretins ilicite și consecințele invocate, deși conform art. 2022 Cod civil, prejudiciul este reparabil doar dacă reprezintă consecința directă a faptei imputate autorului.

32. În ceea ce privește cheltuielile de judecată, a susținut că reclamantul nu a probat existența și întinderea acestora, invocând prevederile art. 117, 118, 121 și 122 CPC. Reclamantul nu a demonstrat existența unei fapte ilicite imputabile pârâtului, vinovăția acestuia și raportul de cauzalitate dintre pretinsa faptă și prejudiciu.

33. Invocă practica CEDO privind acordarea cheltuielilor de judecată, susținând că acestea trebuie dovedite prin acte justificative, documente de plată și descrierea activităților efectuate de avocat. Onorariul avocatului trebuie să fie rezonabil și justificat prin complexitatea cauzei, timpul efectiv lucrat și activitatea prestată.

34. Precizează că instanța nu trebuie să pornească de la prezumția că orice acțiune întemeiată pe Legea nr. 1545/1998 implică automat existența unui prejudiciu. Existența prejudiciului trebuie dovedită prin probe pertinente și concludente, iar în lipsa acestora admiterea acțiunii ar crea un precedent contrar principiului securității raporturilor juridice (f.d.146-162, 165-176).

Poziția intervenientului accesoriu

35. La 17 februarie 2026 Ministerul Justiției a depus referință, solicitând respingerea acțiunii reclamantului Lesnic Vasile ca fiind neîntemeiată invocând că răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin acțiunile organelor de urmărire penală, procuraturii și instanțelor judecătorești este reglementată prin Legea nr. 1545/1998, aceasta reprezentând legea specială aplicabilă litigiului.

36. Susține că pretenția privind constatarea încălcării dreptului la un proces echitabil este neîntemeiată, întrucât reclamantul nu se încadrează în niciuna dintre situațiile prevăzute de art. 6 din Legea nr. 1545/1998, care dau naștere dreptului la repararea prejudiciului. Dreptul la repararea prejudiciului apare numai în cazurile expres prevăzute de lege, precum achitarea definitivă, încetarea urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare, anularea arestului contravențional ori alte situații limitativ enumerate de lege, iar reclamantul este lipsit de dreptul la repararea prejudiciului în temeiul acestei legi.

37. Argumentează că pentru aplicarea Legii nr. 1545/1998 nu este suficientă existența condițiilor prevăzute la art. 6, ci trebuie întrunite cumulativ și ipotezele prevăzute la art. 3 din aceeași lege. Astfel, legea repară numai prejudiciile rezultate din măsuri expres enumerate, precum reținerea ilegală, arestarea ilegală, condamnarea ilegală, confiscarea ilegală, aplicarea ilegală a arestului contravențional, reținerea contravențională ilegală sau aplicarea ilegală a amenzii contravenționale de către instanța de judecată.

38. Afirmă că nu orice acțiune a organelor de drept sau a instanțelor judecătorești atrage răspunderea statului, ci doar acțiunile ilicite prevăzute de lege, însă reclamantul nu se regăsește în niciuna dintre situațiile reglementate de art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545/1998, astfel încât nu poate solicita despăgubiri în temeiul acestei legi.

39. Remarcă că procesele-verbale cu privire la contravenție întocmite pe numele reclamantului au fost anulate, iar procesele contravenționale au fost încetate prin hotărâri irevocabile și conform art. 391 și 394 Cod civil, coroborate cu art. 186[1] Cod de procedură civilă, pretențiile sunt tardive în privința cauzelor contravenționale soluționate definitiv până la 14 martie 2023.

40. Consideră că termenul de prescripție este de 3 ani de la apariția dreptului la repararea prejudiciului, respectiv de la pronunțarea deciziilor irevocabile ale Curții de Apel Chișinău și împlinirea termenului de prescripție face inutilă examinarea pe fond a acestor pretenții.

41. Invocă prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998, potrivit cărora prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară din contul bugetelor acestor organe.

42. Apreciază că este inadmisibilă solicitarea încasării despăgubirilor din contul bugetului de stat, în condițiile în care legea specială stabilește expres organul obligat la repararea prejudiciului. Astfel, precizează că dreptul la repararea prejudiciului trebuia valorificat în cadrul procesului contravențional, reclamantul având posibilitatea de a solicita despăgubiri în acea procedură.

43. Citează prevederile art. 2006 alin. (3) Cod civil, potrivit căruia obligația de reparare nu ia naștere în măsura în care persoana prejudiciată a omis să înlăture prejudiciul prin mijloace legale si susține că amenda contravențională aplicată reclamantului a fost dispusă de agentul constatator, dar nu de instanța de judecată, motiv pentru care ipoteza prevăzută de Legea nr. 1545/1998 privind aplicarea ilegală a amenzii de către instanță nu este incidentă.

44. A făcut distincție între noțiunile de „acțiune neîntemeiată” și „acțiune ilicită”, susținând că Legea nr. 1545/1998 repară exclusiv prejudiciile rezultate din acțiuni ilicite, iar reclamantul nu a demonstrat caracterul ilicit al acțiunilor autorităților. Imposibilitatea stabilirii caracterului ilicit al acțiunilor autorităților conduce la netemeinicia cererii.

45. Subliniază că reclamantul nu a demonstrat încălcarea intenționată a normelor materiale sau procedurale și nici încălcarea gravă a drepturilor și libertăților fundamentale. Reclamantului i-au fost respectate drepturile și libertățile constituționale pe parcursul procedurilor contravenționale.

46. Explică că reclamantul a fost sancționat pentru contravenția prevăzută de art. 357 Cod contravențional, faptă care, potrivit art. 10 Cod contravențional, constituie o faptă ilicită cu un grad redus de pericol social. Reclamantul a beneficiat de posibilitatea achitării amenzii în cuantum redus, conform art. 34 alin. (3) Cod contravențional.

47. De asemenea a invocat prevederile art. 30 alin. (11) lit. c) Cod contravențional, potrivit cărora persoana în privința căreia procesul contravențional a încetat se consideră că nu a fost supusă răspunderii contravenționale.

48. Consideră că solicitarea unor despăgubiri de 45 000 lei prejudiciu material și 144 900 lei prejudiciu moral este exagerată, neprobată și nejustificată și poate conduce la o îmbogățire fără justă cauză. Încetarea procesului contravențional nu echivalează cu existența unei ilegalități sau a unei erori judiciare.

49. În privința cheltuielilor de asistență juridică, a invocat Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 23 și Recomandarea Consiliului Uniunii Avocaților privind cuantumul onorariilor, susținând că acestea trebuie să fie necesare, efectiv suportate și rezonabile. Pentru dovedirea cheltuielilor de asistență juridică trebuie prezentate dovezi privind achitarea onorariului, facturi, raportul activităților avocatului și calculul timpului efectiv lucrat.

50. Consideră că reclamantul nu a demonstrat necesitatea, relevanța și întinderea cheltuielilor pretinse, iar, scopul, urmărit este obținerea unui folos patrimonial necuvenit și îmbogățirea fără justă cauză (f.d.192-195).

ASPECTE PROCEDURĂ

51. Odată cu depunerea referinței, reprezentantul pârâților Anastasia Cepoi a înaintat și separat cerere cu privire la excepția de tardivitate ce conține același motive de fapt și de drept relatate în referință (a se vedea par.13-23). Suplimentar a prezentat cronologic soluțiile definitive pronunțate în cauzele contravenționale ale reclamantului, arătând că:

- la 08 februarie 2021 au devenit definitive două hotărâri prin care au fost menținute soluțiile de încetare a proceselor contravenționale;
- la 10 februarie 2021 a devenit definitivă o altă hotărâre similară;
- la 15 iunie 2021 a devenit definitivă o altă hotărâre;
- la 19 ianuarie 2021 au devenit definitive alte două hotărâri;
- la 24 martie 2020 o hotărâre a rămas irevocabilă;
- la 31 mai 2022 a devenit definitivă ultima hotărâre relevantă.

52. Consideră că termenul de 3 ani pentru promovarea acțiunii curge de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârilor pronunțate în cauzele contravenționale, iar reclamantul urma să introducă acțiunea cel târziu în perioada 2023–mai 2025, în funcție de fiecare hotărâre definitivă, însă cererea de chemare în judecată a fost înregistrată abia la 24 decembrie 2025, fapt confirmat de informațiile disponibile pe Portalul Național al Instanțelor de Judecată și termenul general de prescripție era expirat la data sesizării instanței (f.d.146,158-162).

53. *Reprezentantul reclamantului Lesnic Vasile, avocatul Bîtcă Alexandru a depus referință asupra cererii privind declararea tardivității acțiunii*, solicitând respingerea acesteia, susținând că cererea este neîntemeiată și rezultă dintr-o interpretare eronată a legislației aplicabile.

54. Menționează că 10 aprilie 2025 a introdus o primă acțiune la Judecătoria Chișinău (sediul Centru), prin care a solicitat repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesul contravențional, întemeiată pe cele nouă procese-verbale de contravenție și care prin încheierea din 15 aprilie 2025 a fost acceptată spre examinare, fiind intentat procesul civil și fixată cauza pentru dezbateri. Ulterior, prin încheierea aceleiași instanțe de judecată din 19 noiembrie 2025, acțiunea a fost scoasă de pe rol, fiindu-i explicat dreptul de a introduce o nouă cerere și de a solicita anularea încheierii de scoatere de pe rol. Prin încheierea din 12 decembrie 2025 instanța a respins cererea privind anularea încheierii de scoatere de pe rol, fapt ce a determinat ca la 24 decembrie 2025 să depună o nouă cerere de chemare în judecată, având același obiect și aceleași pretenții ca acțiunea inițială.

55. Invocă prevederile art. 398 Codul civil și susține că termenul de prescripție a fost suspendat prin introducerea primei acțiuni în instanță la 10 aprilie 2025. Consideră că, după

pronunțarea ultimei încheieri din 12 decembrie 2025, termenul de prescripție a început să curgă din nou pentru o perioadă de șase luni, astfel încât noua acțiune, introdusă după aproximativ 12 zile a fost depusă în termenul legal.

56. Apreciază că afirmația pârâtului potrivit căreia termenul pentru introducerea acțiunii expira în perioada 2023 – mai 2025 este neîntemeiată și contravine prevederilor legislației în vigoare, deoarece toate cele nouă proceduri contravenționale reprezintă o acțiune continuă, iar termenul de prescripție trebuie calculat de la încetarea acestei conduite ilicite, nu separat pentru fiecare proces-verbal.

57. Explică că toate cele nouă proceduri au fost întocmite de același agent constatator, au avut ca temei art. 357 alin. (1) Cod contravențional, au vizat aceeași adresă, au fost ulterior constatate ca fiind nelegale de instanțele de judecată și au fost întocmite într-un interval scurt, în perioada august–septembrie 2019.

58. Consideră că aceste elemente demonstrează existența unei conduite sistematice și continue, toate episoadele fiind legate între ele și urmărind același scop, respectiv atragerea nelegală la răspundere contravențională. Ultima hotărâre definitivă privind anularea proceselor-verbale a fost pronunțată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2023, dată de la care consideră că începe să curgă termenul general de prescripție conform art. 395 Codul civil.

59. Reiterează că acțiunea formulată privește un singur ansamblu de fapte ilicite, caracterizate prin continuitate și sistematice, motiv pentru care acestea trebuie analizate împreună (f.d.180-185).

60. Prin încheierea protocolară a instanței de judecată din 10 martie 2026 s-a dispus examinarea excepției de tardivitate odată cu examinarea fondului cauzei civile având în vedere că reprezentantul pârâților invocă tardivitatea parțială a acțiunii, iar reprezentantul reclamantului recunoaște că anumite episoade din acțiune ar putea fi tardivă, însă determinarea acesteia poate fi soluționată odată cu fondul cauzei (f.d.213-214). Totodată la emiterea acestui act judecătoresc s-a ținut cont și de jurisprudența CSJ (a se vedea Decizia nr. 2ra-188/25).

POZIȚIA PARTICIPANȚILOR LA PROCES

61. În ședința de judecată reprezentantul reclamantului Vasile Lesnic, avocatul Bîtcă Alexandru a susținut integral pretențiile din acțiune și a solicitat admiterea acesteia pe motivele de fapt și de drept expuse. Totodată a solicitat respingerea excepției de tardivitate înaintată de către pârâți pe motivele relatate în referința depusă asupra acesteia (a se vedea par.53-59).

62. Reprezentantul Direcției de Poliție mun.Chișinău al IGP și Inspectoratul General al Poliției, Anastasia Cepoi nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acțiunii ca tardivă în partea ce vizează repararea prejudiciului material și moral ca urmare a anulării proceselor-verbale MAI04881990 din 28 august 2019, MAI04718333 din 29 august 2019, nr.MAI04881521 din 30 august 2019, MAI04881524 din 30 august 2019, MAI04881563 din 06 septembrie 2019, nr.MAI04881572 din 13 septembrie 2019, nr.MAI04881761 din 26 septembrie 2019 și nr.MAI04732065 din 03 februarie 2020, iar în partea anulării procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019, ca fiind neîntemeiat pe motivele de fapt și de drept expuse în referințe și cererea privind excepția de tardivitate.

63. Reprezentantul Ministerului Justiției – Teodor Stelea în ședința de judecată nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia pe motivele de fapt și de drept expuse în referință (a se vedea part.35-50).

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

64. Conform art.45 din Codul contravențional,

> (1)Persoana al cărei drept sau interes legitim a fost lezat prin contravenţie îl poate apăra prin acţiune civilă depusă conform legislaţiei procedurale civile. Această persoană are în special dreptul la repararea prejudiciului patrimonial şi a celui nepatrimonial cauzate prin contravenţie. Prezentul alineat se aplică în egală măsură şi în cazul în care, în sensul art.30 alin.(11), se consideră că făptuitorul nu a fost supus răspunderii contravenţionale."

65. Conform art.383 din Codul contravențională,

> „(3) Persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional se repune în dreptul de care a fost privată şi ei i se repară cheltuielile suportate în proces dacă, prin hotărîre definitivă, este declarată nevinovată sau răspunderea sa contravenţională este înlăturată, cu excepţia cazului de amnistie."

66. Conform art. 384 din Codul contravențional,

> „(2) Persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional are dreptul:
>
> u) să ceară şi să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.
>
> (3) Realizarea de către persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional a drepturilor sale ori renunţarea la realizarea acestor drepturi nu poate fi interpretată în detrimentul persoanei şi nu poate avea consecinţe nefavorabile pentru ea.
>
> (3^1) Dreptul prevăzut la alin. (2) lit. u) se oferă doar în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională."

67. Articolul 441 Codul contravențional,

> „(2) Încetarea procesului contravenţional determină repunerea în drepturi a persoanei în a cărei privinţă a fost pornit."

68. Conform art.5 din Legea nr. 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti (în continuare Legea 1545/1998),

> „(2) Cererea de chemare în judecată privind repararea prejudiciului se depune în termen de 3 ani de la data apariţiei dreptului la repararea prejudiciului.

69. Conform art. 13 Legea 1545/1998,

> „Repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)- g) şi în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul cînd prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreţinut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material şi moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenţionale de către alte organe decît instanţa de judecată se repară de către aceste organe."

70. Conform art.16 din Codul civil,

„(1) Apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin:

g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.”

71. Conform art.391 Codul civil,

„(1) Termenul general în interiorul căruia persoana poate să-şi apere, pe calea intentării unei acţiuni în instanţă de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

(2) Acţiunile privind apărarea drepturilor personale nepatrimoniale se prescriu numai în cazurile expres prevăzute de lege.”

72. Conform art.384 Codul civil,

„Acţiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripţie extinctivă numai dacă persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, creditorii persoanei sau oricare altă persoană care are un interes legitim a ridicat excepţia de tardivitate conform Codului de procedură civilă.”

73. Conform art.395 din Codul civil,

(4) În acţiunile privind repararea prejudiciului, termenul de prescripţie extinctivă începe să curgă de la data cînd păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atît tipul prejudiciului, cît şi pe cel care răspunde de el.

(7) În cazul obligaţiei continue de a nu face, dreptul la acţiune, supus unei prescripţii extinctive separate, se naşte în legătură cu fiecare încălcare.”

74. Conform.401 din Codul civil

„(1) Cursul prescripţiei extinctive se întrerupe:

b) prin înaintarea în modul stabilit a unei cereri de chemare în judecată, de arbitrare, a unei cereri de eliberare a ordonanţei judecătoreşti sau a unei alte cereri în organul jurisdicţional competent.

(2) După întreruperea cursului prescripţiei extinctive, începe să curgă un nou termen. Timpul scurs pînă la întreruperea cursului prescripţiei extinctive nu se include în noul termen de prescripţie extinctivă.

(4) În cazul întreruperii în temeiul alin.(1) lit.b), noua prescripţie extinctivă a dreptului de a obţine executarea silită nu va începe să curgă cît timp hotărîrea de admitere a acţiunii ori ordonanţa nu a rămas definitivă.

75. Conform art.402 din Codul civil,

„(1) Dacă instanţa de judecată a restituit cererea, a scos cererea de pe rol sau a anulat ordonanţa judecătorească, cursul prescripţiei extinctive care a început pînă la intentarea acţiunii continuă fără întrerupere.

(2) Cu toate acestea, dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data cînd a devenit irevocabilă încheierea de restituire a cererii, de scoatere a cererii de pe rol sau de anulare a ordonanţei, depune o nouă acţiune, prescripţia este considerată întreruptă prin acţiunea precedentă cu condiţia ca noua acţiune să fie admisă.”

76. Conform art. 2036 din Codul civil,

„(1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

(2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

(3) Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.”

77. Conform art. 2037 din Codul civil,

”(1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

(2) Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

(3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului”.

78. Conform art.2038 din Codul civil,

„(1) Dacă legea nu prevede astfel, acţiunea în reparare a prejudiciului se prescrie în termen de 3 ani începînd cu momentul în care persoana vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască existenţa prejudiciului şi persoana obligată să-l repare.

(2) În cazul în care persoana obligată să repare prejudiciul şi persoana prejudiciată negociază asupra prejudiciului care urmează să fie reparat, cursul prescripţiei se suspendă pînă cînd una din părţi nu va renunţa la negociere.”

79. Articolul 186^{1} din Codul de procedură civilă,

(1) Cererile depuse în instanţa de judecată peste termenul de prescripţie extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanţa de judecată a excepţiei de tardivitate. Dacă reclamantul a solicitat repunerea în termenul de prescripţie sau

solicită repunerea odată cu ridicarea excepţiei, instanţa de judecată examinează excepţia de tardivitate concomitent cu cererea de repunere în termen.

(2) Excepţia de tardivitate şi, după caz, repunerea în termen se soluţionează în şedinţă de judecată, convocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare. Lipsa participanţilor citaţi legal nu împiedică examinarea cererilor.

(3) Dacă nu se dispune repunerea în termen şi/sau se admite excepţia de tardivitate, instanţa de judecată respinge acţiunea ca fiind tardivă printr-o încheiere motivată care poate fi atacată cu recurs."

80. Art. 94 din Codul de procedură civilă,

„(1) Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului".

MOTIVAREA INSTANȚEI

81. Audiind reprezentanții părților, examinând cererea de chemare în judecată, apreciind circumstanțele de fapt în baza materialelor dosarului, ținând cont de argumentele invocate în referințe și cererea privind excepția de tardivitate și raportându-le la prevederile legale ce guvernează litigiul, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial ca întemeiată acțiunea, iar în cealaltă parte de a o respinge ca tardivă reieșind din următoarele motive.

82. În ședința de judecată s-a constat că hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 21 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2021 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04881524 din 30 august 2019 întocmit în privința lui Lesnic Vasile de comitere a contravenției prevăzute de art. 357 alin. (1) din Codul contravențional și s-a încetat procesul contravențional pe motivul faptei contravenției (f.d. 25-36).

83. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 21 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2021 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04881521 din 30 august 2019, întocmit în privința lui Lesnic Vasile de comitere a contravenției prevăzute de art. 357 alin. (1) din Codul contravențional și s-a încetat procesul contravențional pe motivul faptei contravenției (f.d. 40–51).

84. Ulterior, hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 27 iulie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2021 s-a declarat nul procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04881990 din 28 august 2019, întocmit în privința lui Lesnic Vasile pentru pretinsa comitere a contravenției prevăzute de art. 357 alin. (1) din Codul contravențional și s-a dispus încetarea procesului contravențional (f.d. 55–62).

85. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 11 august 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 8 februarie 2021 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04718333 din 29 august 2019, întocmit în privința lui Lesnic Vasile în baza art. 357 alin. (1) din Codul contravențional, și s-a dispus încetarea procesului contravențional din motivul lipsei faptei contravenției (f.d. 111–120).

86. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 octombrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2021, s-au anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04881563 din 6 septembrie 2019 și decizia de sancționare emisă în baza acestuia emisă în privința lui Lesnic Vasile și s-a dispus încetarea procesului contravențional, pentru motivele expuse în hotărâre (f.d. 124–136).

87. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 19 noiembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2021 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04881761 din 26 septembrie 2019, întocmit în privința lui Lesnic Vasile pentru pretinsa comitere a contravenției prevăzute de art. 357 alin. (1) din Codul contravențional, iar procesul contravențional a fost încetat (f.d. 75–80).

88. De asemenea, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 4 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2023 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019 și decizia de sancționare emisă în baza acestuia și s-a dispus încetarea procesului contravențional, pentru motivele expuse în hotărâre (f.d. 84–94).

89. La fel, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 4 decembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2022 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04732065 din 3 februarie 2020 și decizia de sancționare emisă în baza acestuia în privința lui Lesnic Vasile și s-a dispus încetarea procesului contravențional, pentru motivele expuse în hotărâre (f.d. 98–107).

90. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 24 martie 2021, irevocabilă la 09 aprilie 2021 s-a admis contestația depusă de Vasile Lesnic, s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI04881572 din 13 septembrie 2019, întocmit în privința acestuia pentru pretinsa comitere a contravenției prevăzute de art. 357 alin. (1) din Codul contravențional, și s-a dispus încetarea procesului contravențional din motivul lipsei faptei contravenției (f.d. 66–71).

91. Așadar, reieșind din circumstanțele stabilite, instanța reține că hotărârile judecătorești menționate au puterea lucrului judecat, fiind obligatorii pentru participanții la proces și pentru instanța învestită cu examinarea prezentei cauze. Aceste acte judecătorești confirmă anularea proceselor-verbale și a deciziilor de sancționare emise în privința reclamantului Lesnic Vasile, precum și încetarea proceselor contravenționale.

92. Din probatoriu administrat rezultă că, în privința reclamantului Vasile Lesnic, agenții constatatori din cadrul Inspectoratului de Poliție Centru au întocmit nouă procese-verbale cu privire la contravenție și au emis decizii de sancționare în temeiul art. 357 alin. (1) din Codul contravențional, fiindu-i aplicat amenzi contravenționale cuprinse între 450 și 900 de lei.

93. Reclamantul Lesnic Vasile a contestat separat actele de sancționare, iar prin hotărârile judecătorești definitive anexate la materialele cauzei, contestațiile sale au fost admise, procesele-verbale și deciziile de sancționare au fost anulate, iar procesele contravenționale au fost încetate din motivul lipsei faptei contravenției.

94. În particular, Curtea de Apel Chișinău prin deciziile din 31 mai 2022 și 14 martie 2023 a menținut hotărârile Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 4 decembrie 2020, prin care s-au anulat procesele-verbale cu privire la contravenție nr. MAI04732065 din 3 februarie 2020 și nr. MAI04846550 din 9 octombrie 2019 și deciziile de sancționare corespunzătoare, cu încetarea proceselor contravenționale (a se vedea part.88-89).

95. Conform art. 384 alin. (2) lit. u) și alin. (3) și (3^1) din Codul contravențional, persoana în a cărei privință a fost pornit un proces contravențional are dreptul să ceară și să primească

despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția, dacă ilegalitatea acestora a fost constatată printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

96. Dispozițiile art. 441 alin. (2) din Codul contravențional garantează repunerea în drepturi a persoanei în a cărei privință procesul contravențional a fost încetat, iar art. 383 alin. (3) din același cod prevede repararea cheltuielilor suportate în proces de persoana declarată nevinovată sau a cărei răspundere contravențională a fost înlăturată, cu excepția cazului de amnistie.

97. Totodată, art. 13 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 stabilește că prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe. Potrivit art. 7 lit. e) din aceeași lege, în prejudiciul reparabil sunt incluse sumele plătite pentru asistență juridică.

98. În aceste condiții, instanța nu poate reține argumentul pârâților și al intervenientului accesoriu potrivit căruia dreptul la despăgubiri ar exista numai în situațiile enumerate la art. 3 și 6 din Legea nr. 1545/1998. Raportul juridic litigios este guvernat de normele Codului contravențional, coroborate cu art. 13 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 și cu dispozițiile pertinente ale Codului civil.

99. O asemenea interpretare rezultă și din decizia Curții Supreme de Justiție din 29 aprilie 2026, pronunțată în dosarul nr. 2ra-1651/23, prin care s-a consolidat practica judiciară în materia reparării prejudiciului cauzat prin aplicarea ilicită a unei amenzi contravenționale de către agentul constatator.

100. Instanța reține că anularea definitivă a deciziilor de sancționare și încetarea proceselor contravenționale din motivul lipsei faptei contravenției nu produc doar efectul desființării sancțiunilor, ci confirmă caracterul ilicit al tragerii reclamantului la răspundere contravențională și constituie actele de reabilitare care fundamentează dreptul acestuia la despăgubiri.

101. În materia răspunderii autorității publice, nu este necesară dovedirea intenției sau a culpei personale a agentului constatator. Este suficient ca, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, să fie stabilit caracterul ilicit al actului de sancționare, precum și existența prejudiciului și a legăturii de cauzalitate.

102. Pe această cale, instanța de judecată consideră necesar de a scoate în evidenţă şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, şi anume cauza *Öztürk v. Germania* (hotărârea din 21 februarie 1984), în cadrul căreia Curtea a analizat caracterul „penal” al contravenţiei şi a statuat că o eventuală distincţie între contravenţii şi infracţiuni în legislaţia internă a statelor semnatare ale Convenției, nu poate avea ca efect scoaterea unei categorii de fapte din sfera de aplicare a art. 6 din CtEDO, care garantează dreptul unui individ la un proces echitabil.

103. Astfel fiind, instanța remarcă că intentarea procesului contravenţional în privinţa unei persoane şi sancţionarea acesteia de către agentul constatator sunt acţiuni care, în lumina jurisprudenţei CtEDO în materie penală, îi oferă reclamantului dreptul de a pretinde compensarea prejudiciului cauzat în rezultatul acestora.

104. Pentru angajarea răspunderii pentru prejudiciul cauzat prin erori ale organului responsabil cu examinarea cauzelor de contravenţii, una din condiţii este existenţa actului de reabilitare, care atestă admiterea erorii şi prejudicierea neîntemeiată a persoanei, or, în cauza dedusă judecăţii, actele întocmite în privinţa reclamantului au fost anulate prin hotărâri de judecată definitive.

Cu referire la excepția de tardivitate invocată de către pârâți, dar și intervenientul accesoriu instanța de judecată reține următoarele.

105. Potrivit art. 5 alin. (2) din Legea nr. 1545/1998, cererea privind repararea prejudiciului se depune în termen de trei ani de la data apariției dreptului la reparare. Aceeași durată rezultă și din dispozițiile art. 391 alin. (1) și art. 2038 alin. (1) din Codul civil.

106. Conform prevederilor art. 395 alin.(4) Codul civil, în acţiunile privind repararea prejudiciului, termenul de prescripţie extinctivă începe să curgă de la data cînd păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atît tipul prejudiciului, cît şi pe cel care răspunde de el.

107. În speță, dreptul reclamantului Lesnic Vasile la repararea prejudiciului aferent fiecărui proces contravențional s-a născut la data la care hotărârea de judecată, prin care s-a anulat actul de sancționare și s-a încetat procesul contravențional a devenit definitivă.

108. Instanța apreciază critic argumentul reprezentantului reclamantului, potrivit căruia toate cele nouă proceduri contravenționale reprezintă o acțiune continuă, iar termenul de prescripție trebuie calculat de la încetarea acestei conduite ilicite și nu separat pentru fiecare proces-verbal.

109. Deși procesele-verbale au fost întocmite în temeiul aceleiași norme contravenționale, unele dintre ele de același agent constatator și pentru fapte pretins comise la aceeași adresă, fiecare proces-verbal are un număr distinct, privește o faptă individualizată prin dată și oră, a determinat aplicarea unei sancțiuni proprii și a fost contestat și examinat într-un dosar judecătoresc separat.

110. Prin urmare, fiecare act de sancționare a produs efecte juridice proprii și a generat un drept distinct la repararea eventualului prejudiciu. Similitudinea faptelor și apropierea lor temporală nu sunt suficiente pentru transformarea unor acte individuale într-o singură faptă ilicită continuă.

111. Potrivit art. 395 alin. (7) din Codul civil, chiar în cazul unei obligații continue de a nu face, dreptul la acțiune se naște separat în legătură cu fiecare încălcare. Cu atât mai mult, această regulă este aplicabilă în cazul unor procese-verbale și decizii de sancționare distincte.

112. Astfel, din cronologia hotărârilor judecătorești rezultă că termenul de trei ani era deja expirat la data introducerii primei acțiuni la 07 aprilie 2025 (f.d.199-212) pentru pretențiile aferente următoarelor șapte procese-verbale:

- nr. MAI04718333 din 29 august 2019, hotărârea devenită definitivă la 8 februarie 2021 (a se vedea par.85);
- nr. MAI04881990 din 28 august 2019, hotărârea devenită definitivă la 8 februarie 2021 (a se vedea par.84);
- nr. MAI04881521 din 30 august 2019, hotărârea devenită definitivă la 15 iunie 2021 (a se vedea par.83);
- nr. MAI04881524 din 30 august 2019, hotărârea devenită definitivă la 10 februarie 2021 (a se vedea par.82);
- nr. MAI04881563 din 6 septembrie 2019, hotărârea devenită definitivă la 19 ianuarie 2021 (a se vedea par.86);
- nr. MAI04881572 din 13 septembrie 2019, hotărârea devenită definitivă la 09 aprilie 2021 (a se vedea par.90);
- nr. MAI04881761 din 26 septembrie 2019, hotărârea devenită definitivă la 19 ianuarie 2021 (a se vedea par.86).

113. Cea mai recentă dintre hotărârile aferente acestor șapte procese contravenționale a devenit definitivă la 15 iunie 2021, astfel încât termenul de prescripție s-a împlinit, cel târziu, la 15 iunie 2024. Introducerea unei acțiuni la 07 aprilie 2025 nu putea întrerupe un termen care era deja expirat și nici nu putea reactiva dreptul material la acțiune.

114. Invocarea de către reprezentantul reclamantului a prevederilor art. 398 Codul civil, apreciind că termenul de prescripție a fost suspendat prin introducerea primei acțiuni în instanță la 07 aprilie 2025, iar după pronunțarea încheierii judecătorești din 12 decembrie 2025 privind respingerea cererii de anulare a încheierii privind scoaterea de pe rol a acțiunii, termenul de prescripție a început să curgă din nou pentru o perioadă de șase luni, astfel încât noua acțiune, introdusă după aproximativ 12 zile a fost depusă în termenul legal nu poate fi reținută, deoarece introducerea unei cereri de chemare în judecată reprezintă un caz de întrerupere a prescripției, reglementat de art. 401 și 402 din Codul civil, dar nu un caz de suspendare.

115. De asemenea, art. 404 din Codul civil stabilește durata maximă până la care poate opera prescripția, dar nu înlocuiește și nu prelungește termenul general de trei ani. Reclamantul nu a solicitat repunerea în termen în condițiile art. 403 din Codul civil și nici nu a demonstrat existența unor împrejurări excepționale legate de persoana sa care l-ar fi împiedicat să se adreseze în termen instanței.

116. O situație diferită se constată în privința procesului-verbal nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020. Hotărârea aferentă acestuia a devenit definitivă la 31 mai 2022, astfel încât termenul de prescripție urma să se împlinească la 31 mai 2025. Prima acțiune a reclamantului, depusă la 07 aprilie 2025, a fost introdusă în interiorul acestui termen.

117. Deși prima acțiune a fost scoasă de pe rol prin încheierea Judecătoriei Chișunu (sediul Centru) din 19 noiembrie 2025, reclamantul Lesnic Vasile a depus prezenta acțiune la 23 decembrie 2025, în interiorul perioadei de șase luni prevăzute de art. 402 alin. (2) din Codul civil.

118. Potrivit acestei norme, dacă reclamantul depune o nouă acțiune în termen de șase luni de la data la care încheierea de scoatere a cererii de pe rol a devenit irevocabilă, iar noua acțiune este admisă, prescripția se consideră întreruptă prin acțiunea precedentă.

119. Întrucât prezenta acțiune este admisă în partea aferentă procesului-verbal nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020, efectul întreruptiv se raportează la acțiunea depusă la 07 aprilie 2025. În consecință, pretențiile aferente acestui proces contravențional sunt formulate în interiorul termenului de prescripție. Drept urmare, excepția de tardivitate invocată de către pârâți și în privința acestui proces-verbal cu privire la contravenție este neîntemeiată.

120. În privința procesului-verbal nr. MAI04846550 din 9 octombrie 2019, hotărârea a devenit definitivă la 14 martie 2023, iar prezenta acțiune, depusă la 23 decembrie 2025, a fost introdusă înainte de expirarea termenului de trei ani, care urma să se împlinească la 14 martie 2026. Pârâții în privința acestui act optează pentru respingerea în această parte a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

121. În temeiul art. 394 Codul civil, acțiunea se respinge ca prescrisă doar dacă partea în folosul căreia a curs prescripția a invocat excepția. În cauza dată, pârâții au ridicat expres excepția de tardivitate în condițiile art. 186[1] Codul de procedură civilă, iar intervenientul accesoriu a invocat-o în referință.

122. Or, ridicarea excepţiei de tardivitate de către pârâți conform art.186[1] Codul de procedură civilă, reprezintă un mijloc de apărare, care decurge din principiul disponibilităţii, principiul independenţei şi iniţiativei în obţinerea, exercitarea şi apărarea drepturilor civile, principiu de care instanţa este obligată să ţină cont. Odată ce este dovedit cu certitudine că reclamantul a omis termenul de prescripţie, şi partea a invocat aceasta întru apărarea sa, se consideră stins dreptul subiectiv la apărarea dreptului pe calea acţiunii civile şi acţiunea urmează a fi respinsă. Astfel, în condiţiile stabilite de legiuitor pentru exercitarea dreptului la acţiune în interiorul termenului de

prescripţie, trebuie să asigure o îmbinare echitabilă a intereselor persoanelor fizice şi juridice, inclusiv dreptul de a fi examinată cauza „în mod echitabil”.

123. Dreptul la un proces echitabil include respectarea principiului egalităţii armelor. Aceasta presupune posibilităţi procesuale egale pentru părţile în proces, indiferent de calitatea lor. Astfel că fiecare parte, atât reclamantul cât şi pârâtul, trebuie să obţină o posibilitate rezonabilă de a-şi prezenta cauza, în condiţii care să n-o plaseze într-o situaţie net dezavantajoasă sau mai avantajoasă în raport cu adversarul său. Între părţi trebuie să se menţină un echilibru corect.

124. În acest sens se reţine şi jurisprudenţa Curţii Europene pentru Drepturile Omului care în cauzele SRL Dacia din 18 martie 2008 şi SRL Grafescolo din 22 iulie 2014 a statuat că îndeplinirea acţiunilor procedurale, respectarea cerinţelor cu privire la admisibilitate constituie un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Rolul jucat de termenele de prescripţie este de o importanţă majoră atunci când este interpretat în lumina Preambulului Convenţiei care, în partea sa relevantă, enunţă preeminenţa dreptului ca patrimoniul comun al Statelor contractante. Înrăutăţirea unei situaţii juridice, care a devenit irevocabilă datorită aplicării termenului de prescripţie este incompatibilă cu principiul securităţii raporturilor juridice.

125. Referitor la fondul pretenţiilor ce urmează a fi examinat numai în raport cu procesele-verbale nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020 şi nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019, instanța de judecată reține că reclamantul Lesnic Vasile a solicitat cu titlul de prejudiciu material suma totală de 45.000 de lei, indicând că a achitat câte 5.000 de lei pentru asistența juridică acordată în fiecare dintre cele nouă cauze contravenționale.

126. În privința procesului-verbal nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020, reclamantul a prezentat bonul de plată seria XL nr. 980632 din 1 septembrie 2022 în sumă de 5.000 de lei, iar în privința procesului-verbal nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019 a anexat bonul de plată seria XL nr. 980635 din 03 octombrie 2023, în aceeași sumă (f.d.95, 108).

127. Bonurile de plată se coroborează cu mandatele avocatului Iurie Chifiac și cu rapoartele privind serviciile juridice prestate, care individualizează cauzele contravenționale și activitatea efectuată în interesul reclamantului (f.d.96-97, 109-110).

128. Împrejurarea că bonul de plată aferent procesului-verbal nr. MAI04846550 a fost eliberat la 03 octombrie 2023 după pronunțarea deciziei definitive din 14 martie 2023 nu infirmă, prin ea însăși, realitatea cheltuielii, întrucât documentul individualizează cauza pentru care a fost achitat onorariul și se coroborează cu mandatul și raportul avocatului, iar Lesnic Vasile a fost reprezentat în proces respectiv de către avocatul Chifiac Iurie (f.d.89).

129. Instanța de judecată apreciază că suma de 5.000 de lei pentru fiecare cauză este reală, necesară și rezonabilă, ținând cont de durata examinării, de activitatea avocatului care a contestat actele de sancționare în interesele contestatarului, a reprezentant interesele acestuia în instanța de fond și recurs (f.d.84-89, 98-107), precum și de rezultatul obținut.

130. Instanța respinge argumentul pârâților potrivit căruia aceste cheltuieli trebuiau solicitate exclusiv în procesele contravenționale. Codul contravențional recunoaște dreptul persoanei reabilitate la repararea cheltuielilor suportate, fără a exclude exercitarea ulterioară a acestui drept printr-o acțiune civilă.

131. În consecință, instanța consideră întemeiată pretenția privind încasarea de la Inspectoratul General al Poliției a sumei de 10.000 de lei cu titlu de prejudiciu material pentru asistența juridică acordată în cadrul proceselor de judecată privind anularea proceselor-verbale cu privire la contravenție nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019 și nr.MAI04732065 din 03 februarie 2020 și urmează a fi admisă, iar în partea sumei de 35.000 de lei aferentă celorlalte șapte procese contravenționale urmează a fi respinsă, ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

132. *Cu referire la capătul de cerere privind repararea prejudiciului moral*, instanța de judecată reține că tragerea ilegală la răspundere contravențională este, prin natura sa, susceptibilă să producă persoanei stări de frustrare, neliniște și incertitudine, precum și afectarea sentimentului de securitate juridică, chiar dacă sancțiunea aplicată nu are o gravitate pecuniară ridicată.

133. Necesitatea de a contesta actele de sancționare, de a participa la procedurile judiciare și de a demonstra inexistența faptelor imputate reprezintă o sursă reală de stres și disconfort psihologic. Legătura de cauzalitate rezultă nemijlocit din succesiunea actului ilegal, a procedurii judiciare și a hotărârii de reabilitare.

134. Lipsa unor documente medicale nu exclude existența prejudiciului moral. Asemenea documente ar fi fost relevante pentru demonstrarea unor consecințe de o intensitate sporită, dar nu constituie o condiție obligatorie pentru recunoașterea disconfortului care rezultă în mod rezonabil din circumstanțele cauzei.

135. Respectiv, la stabilirea despăgubirii, instanța ține cont de criteriile prevăzute de art. 2037 din Codul civil: caracterul și gravitatea prejudiciului, durata consecințelor, circumstanțele în care a fost cauzat, măsura în care despăgubirea poate oferi o satisfacție echitabilă și necesitatea păstrării unui raport rezonabil între încălcare și suma acordată.

136. Procesul contravențional întemeiat pe procesul-verbal nr. MAI04732065 din 03 februarie 2020 s-a desfășurat până la 31 mai 2022, iar cel întemeiat pe procesul-verbal nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019 până la 14 martie 2023. Reclamantul a fost astfel menținut într-o stare de incertitudine pentru perioade de peste doi ani și, respectiv trei ani.

137. Pe de altă parte, reclamantul nu a fost reținut sau arestat, amenzile aplicate au fost de 450 și, respectiv, 900 de lei în total, iar materialele cauzei nu demonstrează afectarea gravă a sănătății, a activității profesionale, a vieții familiale sau a reputației reclamantului și nici existența unei rezonanțe publice a acuzațiilor.

138. Raportarea de către reclamant a prejudiciului moral la salariul mediu lunar pe economie, în cuantum de 16.100 de lei pentru fiecare cauză, nu are un temei legal. Salariul mediu nu reprezintă un tarif al despăgubirii morale și nu poate substitui evaluarea individualizată impusă de art. 2037 din Codul civil.

139. Având în vedere durata celor două proceduri, natura dreptului încălcat, intensitatea rezonabilă a suferințelor, cuantumul redus al sancțiunilor și lipsa unor consecințe deosebit de grave, instanța apreciază că suma de 5.000 de lei pentru fiecare proces contravențional, în total 10.000 de lei, reprezintă o satisfacție echitabilă, proporțională și suficientă.

140. Prin urmare, pretenția privind prejudiciul moral, în partea ce excede suma de 10.000 de lei aferentă celor două cauze examinate pe fond, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, iar în partea aferentă celorlalte șapte procese contravenționale urmează a fi respinsă, ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Cu privire la pârâtul necorespunzător.

141. Din probele cauzei rezultă că procesele-verbale și deciziile de sancționare au fost întocmite de un agent constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Centru, structură care face parte din Direcția de Poliție a municipiului Chișinău.

142. Potrivit art. 13 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 1545/1998, prejudiciul cauzat prin aplicarea ilicită a amenzii contravenționale de către un alt organ decât instanța de judecată se repară de către organul respectiv.

143. Instanța de judecată relevă că în Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 547 din 12 noiembrie 2019 cu privire la organizarea şi funcţionarea Inspectoratului General al Poliţiei, este indicată structura Inspectoratului General al Poliţiei.

144. În acelaşi timp, Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 547 din 12 noiembrie 2019 cu privire la organizarea şi funcţionarea Inspectoratului General al Poliţiei, conţine lista subdiviziunilor regionale și teritoriale ale Poliţiei subordonate Inspectoratului General al Poliţiei, fiind indicată Direcția de Poliție a municipiului Chișinău ca subdiviziune teritorială.

145. Așadar, având în vedere că Direcția de Poliție a municipiului Chișinău este un organ subordonat Inspectoratului General al Poliției și nu are statut de persoană juridică, respectiv nu poate fi subiect de sine stătător al raportului obligațional de răspundere civilă. Astfel, actul ilicit a fost emis de un agent constatator din cadrul unui organ fără personalitate juridică, dar subordonat Inspectoratului General al Poliției în obligația căreia urmează a fi pusă în sarcină repararea prejudiciului material și moral.

146. Or, simpla subordonare administrativă a Direcției de Poliție față de Inspectoratul General al Poliției nu instituie o obligație solidară. Reclamantul nu a identificat o acțiune proprie față de pârâți și nici un temei legal care ar atrage răspunderea solidară a acestor două autorități.

147. În consecință, prejudiciul urmează a fi reparat de Inspectoratul General al Poliției, iar acțiunea formulată împotriva Direcției de Poliție a municipiului Chișinău urmează a fi respinsă ca fiind îndreptată împotriva unui pârât necorespunzător.

Cu referire la capătul de cerere privind constatarea încălcării dreptului reclamantului la un proces echitabil, de a nu fi tras eronat la răspundere contravențională și lezarea dreptului la prezumția nevinovăției, instanța reține următoarele.

148. Prin hotărârile judecătorești definitive din 31 mai 2022 și 14 martie 2023, actele de sancționare emise în privința reclamantului au fost anulate, iar procesele contravenționale au fost încetate din motivul lipsei faptei contravenției. Aceste soluții confirmă că reclamantul Lesnic Vasile a fost supus ilegal răspunderii contravenționale în cele două cauze și întrunesc condiția stabilită de art. 384 alin. (3^1) din Codul contravențional privind constatarea caracterului ilicit printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

149. În schimb, instanța nu identifică un interes practic și juridic pentru constatarea separată, în prezenta procedură civilă, a încălcării dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Or, anularea actelor de sancționare, încetarea proceselor contravenționale și repunerea reclamantului în drepturi constituie deja o recunoaștere implicită și suficientă a nerespectării garanțiilor procedurale. O constatare suplimentară a aceleiași încălcări ar dubla nejustificat efectele juridice ale hotărârilor contravenționale.

150. Totodată, reclamantul nu a individualizat fapte distincte, precum declarații publice de vinovăție, utilizarea ulterioară a unor formulări incompatibile cu nevinovăția sa ori menținerea unor consecințe juridice după anularea sancțiunilor, care să justifice constatarea unei încălcări autonome a prezumției de nevinovăție.

151. În consecință, se respinge pretenția privind constatarea încălcării dreptului la un proces echitabil, de a nu fi tras ilegal la răspundere contravențională în cele două cauze examinate pe fond, și lezarea dreptului la prezumția de nevinovăție se resping ca neîntemeiate.

152. Reclamantul Lesnic Vasile a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată compuse din taxa de timbru în sumă de 200 de lei și cheltuielilor pentru asistența juridică acordată în prezenta cauză, în cuantum de 20.000 de lei.

153. Prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 20 din 26 septembrie 2024 a fost declarat neconstituțional textul din art. 84 alin. (4) din Codul de procedură civilă care interzicea compensarea taxei de timbru din contul părții care a pierdut procesul. Prin urmare, taxa achitată poate fi repartizată potrivit regulilor generale stabilite la art. 94 din Codul de procedură civilă.

154. Taxa de timbru are un cuantum fix și indivizibil și a constituit o cheltuială necesară pentru intentarea prezentei acțiuni, indiferent de numărul capetelor admise. În consecință, suma de 200 de lei achitată cu titlul de taxă de timbru urmează a fi compensată reclamantului de către Inspectoratul General al Poliției.

155. Referitor la suma de 20.000 de lei solicitată pentru asistența juridică acordată în prezenta cauză, instanța reține că mandatul avocatului confirmă împuternicirea de reprezentare, însă nu dovedește, prin el însuși, suportarea sau existența unei obligații certe de plată în cuantumul pretins.

156. La materialele cauzei nu au fost prezentate nici un document de plată/factură fiscală și un raport detaliat al activităților efectuate, cu indicarea timpului utilizat, a naturii serviciilor și a modului de calcul al onorariului. În lipsa acestor elemente, instanța nu poate verifica dacă suma pretinsă de 20 000 este reală, necesară și rezonabilă în sensul art. 96 din Codul de procedură civilă.

157. Prin urmare, pretenția privind compensarea sumei de 20.000 de lei pentru asistența juridică acordată în prezenta cauză urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

158. În conformitate cu art.art. 238-241 Codul de procedură civilă, instanţa de judecată

h o t ă r ă ş t e :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Lesnic Vasile împotriva Direcției de Poliție mun.Chișinău al IGP și Inspectoratului General al Poliției, intervenient accesoriu Ministerul Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la un proces echitabil, de a nu fi tras eronat la răspundere contravențională și lezarea dreptului la prezumția nevinovăției, repararea solidară a prejudiciului material și moral, compensarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Lesnic Vasile suma de 10 000 (zece mii) lei cu titlu de prejudiciu material pentru asistența juridică acordată în cadrul proceselor de judecată privind anularea proceselor-verbale cu privire la contravenție nr. MAI04846550 din 09 octombrie 2019 și nr.MAI04732065 din 03 februarie 2020, suma de 10 000 lei (zece mii) lei cu titlu de prejudiciu moral și taxa de timbru în sumă de 200 (două sute) lei.

Se respinge capetele de cerere privind constatarea încălcării dreptului la un proces echitabil, de a nu fi tras eronat la răspundere contravențională și lezarea dreptului la prezumția nevinovăției, repararea prejudiciului moral solicitat ce excede în cele două cauze contravenționale, precum și cheltuielile de asistență juridică în prezentul proces civil în sumă de 20 000 lei ca fiind neîntemeiat.

Se respinge capătul de cerere de chemare în judecată cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite în rezultatul anulării proceselor-verbale MAI04881990 din 28 august 2019, MAI04718333 din 29 august 2019, nr.MAI04881521 din 30 august 2019, MAI04881524 din 30 august 2019, MAI04881563 din 06 septembrie 2019, nr.MAI04881572 din 13 septembrie 2019 și nr.MAI04881761 din 26 septembrie 2019, ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Lesnic Vasile către Direcția de Poliție mun.Chișinău al IGP ca fiind înaintată împotriva unui pârât necorespunzător.

Hotărârea este cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul **Lorina Ciubotaru**